

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger og i øvrigt henvise til de Bemærkninger, der ledsagede Lovforslaget ved dets Fremsættelse, samt til de Forhandling, der er ført i Folketinget. Lovforslaget er vedtaget enstemmigt i Folketinget, og jeg henstiller, at man ogsaa vedtager det her.

Fløtkjær: Om Nødvendigheden af det foreliggende Lovforslag, der er et Tillæg til Loven af 26. Februar 1940 om Fremskaffelse af indenlandsk Brændsel, er der Enighed mellem Parterne, og der er fra Brændselsnævnets Side i Forstaaelse med Det erhvervsøkonomiske Raad gjort et betydeligt forberedende Arbejde vedrørende dette vigtige Spørgsmaal.

Siden den højtærede Landbrugsminister den 16. Marts fremsatte Tillægslovforslaget, har Situationen jo yderligere ændret sig og stærkt understreget Nødvendigheden af, at vi i videst muligt Omfang søger at blive selvforsynende med Hensyn til Brændsel. Der er ogsaa allerede fra alle Sider store Arbejder i Gang for at bringe Tørveproduktionen op paa en Størrelse, som gaar langt ud over, hvad man under mere normale Forhold kunde tænke sig. Sammenligner man gode Tørvs Brændeværdi med Kullenes Brændeværdi, kan man vel regne med, at 100 000 t Tørv svarer til ca. 40 000 t Kul, og man vil derfor forstaa, at selv med en meget kraftig Tørveproduktion vil der være langt igen, før vi derigennem kan skaffe os den Varme og Kraft, som vi under normale Forhold kan skaffe os ved Forbrug af ca. 4 Mill. t Kul og ca. 2 Mill. t Cinders og Koks. Det er derfor nødvendigt, at der sættes ind med al mulig Styrke paa Udnyttelsen af saavel Tørvemoserne som Brunkulslejerne og Skovene. Der knytter sig jo ogsaa meget Arbejde hertil, og Beskæftigelsesspørgsmaalet, der gennem mange Aar har været et af de store Samfundsproblemer, er under de ekstraordinære Forhold blevet et endnu mere alvorligt Problem.

Medens man for Tørve- og Brunkulsproduktionens Vedkommende kan hilse den mest energiske Udnyttelse med Glæde, stiller det sig noget anderledes for Skovens Vedkommende. Det kan blive nødvendigt at gøre et kraftigt Indhug i vore Skove, men man kan ikke se bort fra, at man kan komme ud for, at betydelige Skønhedsværdier derved forringes. Livet kræver imidlertid sin Ret, og man kan kun udtale

Haabet om, at Forholdene vil udvikle sig saadan, at vore Skove ikke kommer ud for en katastrofal Hugst.

Saavel Loven vedrørende Fremskaffelse af indenlandsk Brændselsmateriale som det Tillæg, vi her behandler, er baseret paa de Foranstaltninger og de Erfaringer, man gjorde under den sidste Krig, idet Loven tager Sigte paa, hvor man ikke udnytter tilstedeværende Muligheder i tilstrækkeligt Omfang, at give Staten den nødvendige Myndighed til at sætte ind for at opnaa det nødvendige Resultat.

§ 1 giver udtrykkeligt Ministeren for Landbrug og Fiskeri Bemyndigelse til at paabyde Pligthugst, ligesom Paragraffen omfatter Ejere og Brugere af alle Tørvemoser, Kul- og Brunkulslejer.

I § 3 gives der til Gengæld Ejere og Brugere af Skove, Plantager eller Tørvemoser en vis Garanti for Afsætningsmulighederne for de fremskaffede Brændselsprodukter.

Ogsaa § 6 indeholder en Beskyttelse for Ejere af de her omtalte Arealer, og der er saaledes efter mit Partis Mening i Lovforslaget taget et rimeligt Hensyn til begge Sider.

Inden for Brændsels- og Brændselsolie-nævnet har man været opmærksom paa en Række Spørgsmaal, der opstaar i Forbindelse med den forøgede Produktion af indenlandsk Brændsel — jeg tænker her paa Mulighederne for at skaffe den nødvendige Petroleum, Olie og Benzin til Driften af de Motorer, som i en Række Tilfælde vil finde Anvendelse i denne Produktion, og jeg vil ikke undlade allerede nu at paapege, at der her ligger ganske betydelige Vanskeligheder, som man ikke bør være blind for.

Uden at jeg her skal komme nærmere ind paa dette, idet Nævnenes Arbejde er af fortrolig Karakter, vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at Transporten af Tørv, Brunkul og Brænde i videst muligt Omfang bør ske ved Hjælp af Heste, enten det nu bliver til Jernbane eller, hvor det er muligt, direkte til Forbrugerne. Den højtærede Landbrugsminister har ogsaa med Hensyn til en anden Side af Transportspørgsmaalet været opmærksom paa, at man først og fremmest skal sørge for at dække det lokale Forbrug, med andre Ord at indskrænke Transporten af det indenlandske Brændsel til det mindst mulige. Dette kom allerede til Udtryk her i Tinget, da vi behandlede Loven af 26. Februar 1940, men de øgede Vanskeligheder, der er opstaaet siden da,